

slet ikke har tænkt sig at ville gribe ind overfor.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 1: „Staten har paa dansk Land- og Søterritorium Eneret paa at anlægge og drive Telegrafer og Telefoner samt befordre Telegrammer“ siger det ærede Medlem, at han har dog Ret til i sit eget Hus at anlægge en Hustelefon og tale, om jeg saa maa sige, fra Værelse til Værelse. Ja, men der er jo her Tale om offentlig Befordring af Telegrammer og Telefonsamtaler, ikke om Familiesamtaler indenfor fire Vægge.

Ellinger: Den højtærede Minister siger, at man har ikke tænkt paa o. s. v. Ja, men man maa virkelig, før man skriver en Lov, tænke paa, om den nu virkelig rammer det, man ønsker, der skal staa i den. Det er fuldstændig rigtigt, at der kun er Tale om offentlig Telegrafering. Men der staaar ikke et Ord i Loven om, at der kun er Tale om offentlig Telegrafering. Der staaar i Lovforslaget: „Staten har paa dansk Land- og Søterritorium Eneret paa at anlægge og drive“ bl. a. Telefoner, og naar nu mit Hus ligger paa Landterritoriet, har jeg altsaa, saaledes som Ordlyden er, ikke Lov til at anlægge en Hustelefon.

Jeg fik ikke Svar paa mit andet Spørgsmaal. Den højtærede Minister sagde nok, at man har ikke tænkt paa at gribe ind overfor Bladenes Anvendelse af f. Eks. Ordet „Ritzau-Telegrammer“, men atter her maa jeg sige, at det er et forbudt Ord, det maa ikke bruges, naar Telegrammet ikke er kommet til Veje ad telegrafisk Vej. Og saa er der mit Spørgsmaal om Ordet „Telegrambureau-meddelelser“. Det er ikke forbudt at kalde et Bureau „Telegrambureau“, men dets Meddelelser er det efter Lovforslaget forbudt at kalde „Telegrambureau-meddelelser“. Det er dog virkelig fuldstændig meningsløst, og derfor vil jeg ligesom andre ærede Talere anbefale Lovforslaget til en grundig Overvejelse i et Udvalg.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: Er det da Mening, at han vil have det forbudt? Jeg har sagt, at Telegrafvæsenet ikke har tænkt sig at ville gribe ind overfor dette Forhold, og naar jeg har sagt det, synes jeg, det maa være det ærede Medlem tilstrækkeligt. Er det da virkelig det ærede Medlems Mening, at han vil have ind i Loven, at det skulde

være forbudt? Det kan jeg for mit Vedkommende ikke tænke mig.

Hvad den grundige Udvalgsbehandling angaar, som man vil have — som gammel Parlamentariker forstaar jeg udmærket godt, hvad man mener med Ordet „grundig“ i denne Forbindelse —, forstaar jeg ikke rigtig, hvordan man, naar det i Virkeligheden fra alle Sider — selv fra socialdemokratisk Side — ønskes, at Statsvirksomhederne skal bære sig og forrente den Kapital, der er bundet i dem, kan være med til at ville unddrage f. Eks. Telegrafvæsenet de naturlige Indtægter, som det maatte have af Telegrafering. Jeg synes, at naar man stiller Krav om Forrentning, maa man ogsaa gennem sin Handlemaade give Betingelserne for, at Forrentning kan finde Sted. Og det er ganske afgjort, at saaledes som Forholdene ligger her i Landet, er Telegrafvirksomheden en virkelig urentabel Forretning, fordi saa meget af det, der kan give noget Overskud i Forhold til den Udgift, der er forbundet med at faa Telegrammer besørget, af det private Initiativ er unddraget Statens Telegrafvæsen. Det synes mig naturligt at faa dette draget ind under Telegrafvæsenet, saaledes at der ogsaa kan blive Mulighed for, at denne Statsvirksomhed kan forrente sig paa rimelig Vis. Jeg haaber, at det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) er enig med mig i disse Betragtninger. For øvrigt vil der jo nu blive Lejlighed i Udvalget til at drøfte disse Forhold, og muligvis vil Udvalget ogsaa drøfte dem med mig.

Ellinger: Nej, jeg vil sandelig ikke forbyde Anvendelsen af Ordet „Telegrambureau-meddelelser“. Men det er Ministeren, der forbyder det ifølge sit Lovforslag. Det er ganske uimodsigeligt, at efter det, der staaar der, er det forbudt, og saa kan det ikke nytte, at Ministeren ikke har tænkt paa at ville forbyde det. Vi maa fordre, naar Ministeren har en bestemt Tanke om et bestemt Forhold, at det saa faar et klart Udtryk, og at ikke det Tilfælde fremkommer, at det i Virkeligheden er tilladt at gøre det, som efter Loven er forbudt. Der maa være Orden i Lovene, og derfor mener jeg, at Lovforslaget maa have en meget grundig Udvalgsbehandling. Loven maa være affattet saaledes, at det, der er tilladt, ikke er forbudt.

Hermed sluttede Forhandlingen.